

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

31 януари 2007 година *

По дело T-362/04,

Leonid Minin, с местожителство в Tel-Aviv (Израел), представляван от адв. T. Ballarino и адв. C. Bovio, avocats,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, представлявана от г-жа E. Montaguti, г-н L. Visaggio и г-н C. Brown, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Съвет на Европейския съюз, представляван първоначално от г-н S. Marquardt и г-н F. Ruggeri Laderchi, впоследствие от г-н Marquardt и г-н A. Vitro, в качеството на представители,

* Език на производството: италиански.

и от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, представлявано първоначално от г-жа R. Caudwell, впоследствие от г-жа E. Jenkinson, в качеството на представители,

встъпили страни,

с основен предмет, първоначално, искане за отмяна на Регламент (ЕО) № 1149/2004 на Комисията от 22 юни 2004 година за изменение на Регламент (ЕО) № 872/2004 относно по-нататъшни ограничителни мерки по отношение на Либерия (ОВ L 222, стр. 17), а впоследствие, искане за частична отмяна на Регламент 874/2005 на Комисията от 9 юни 2005 година за изменение на Регламент (ЕО) № 872/2004 (ОВ L 146, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 3, стр. 237)

**ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА
ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав),**

състоящ се от: г-н J. Pirrung, председател, г-н N. J. Forwood и г-н S. Papasavvas, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 септември 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

- 1 Съгласно член 24, параграф 1 от Устава на Обединените нации, подписан в Сан Франциско (Съединени американски щати) на 26 юни 1945 г., членовете на Организацията на обединените нации (ООН) „възлагат на Съвета за сигурност главната отговорност за поддържането на международния мир и сигурност и се съгласяват, че в изпълнение на неговите задължения, произтичащи от тази отговорност, Съветът за сигурност действа от тяхно име“.
- 2 Съгласно член 25 от Устава на Обединените нации „[ч]леновете на [ООН] се съгласяват да приемат и изпълняват решенията на Съвета за сигурност в съответствие с настоящия устав.“
- 3 Според член 41 от Устава на Обединените нации:

„Съветът за сигурност може да реши какви мерки, несвързани с употреба на въоръжена сила, трябва да бъдат приложени за изпълнение на решенията му и може да покани членовете на организацията да приложат тези мерки. Последните могат да включват пълно или частично прекъсване на икономическите отношения и на железопътните, морските, въздушните, пощенските, телеграфните, радиотелеграфните и други средства за съобщения, както и скъсване на дипломатическите отношения.“

- 4 По силата на член 48, параграф 2 от Устава на Обединените нации, решенията на Съвета за сигурност за поддържане на международния мир и сигурност „се изпълняват от членовете на организацията пряко, а така също и чрез действията им в съответните международни институции, чиито членове са те.“

- 5 Според член 103 от Устава на Обединените нации „[в] случай на противоречие между задълженията на членовете на организацията, произтичащи от настоящия устав, и задълженията им, произтичащи от което и да е друго международно споразумение, задълженията по настоящия устав имат предимство.“

- 6 Съгласно член 11, параграф 1 ЕС:

„Съюзът определя и осъществява обща външна политика и политика на сигурност по всички въпроси на външната политика и политика на сигурност, чиито цели са:

- опазване на общите ценности, основните интереси, независимостта и целостта на Съюза в съответствие с принципите, залегнали в Устава на Обединените нации,

- укрепване на сигурността на Съюза по всички начини,

- опазване на мира и укрепването на международната сигурност в съответствие с принципите, залегнали в Устава на Обединените нации [...]“.

7 Съгласно член 301 ЕО:

„Когато обща позиция или съвместно действие, приети в съответствие с разпоредбите на Договора за Европейски съюз, свързани с общата външна политика и политика на сигурност, предвиждат действия на Общността за спирането или ограничаването, изцяло или отчасти, на икономическите връзки с една или повече трети страни, Съветът предприема необходимите неотложни мерки. Съветът приема решение с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията.“

8 Член 60 ЕО гласи:

„1. Ако в случаите, предвидени в член 301, се счита за необходимо действие на Общността, Съветът може в съответствие с процедурата, предвидена в член 301, да вземе необходимите спешни мерки по движението на капитали и плащания по отношение на съответните трети държави.

2. Без да се засяга член 297 и доколкото Съветът не е взел мерките по параграф 1, държава-членка може по сериозни политически причини или съображения за неотложност да вземе едностранни мерки срещу трета страна във връзка с движението на капитали и плащания. Комисията и останалите държави-членки трябва да бъдат информирани за тях най-късно до датата на влизане в сила на тези мерки.

[...]“

- 9 На последно място член 295 ЕО гласи, че „[н]астоящият договор по никакъв начин не засяга разпоредбите в държавите-членки, отнасящи се до системата на собственост върху имущество.“

Обстоятелства, предхождащи спора

- 10 Изправен пред сериозните заплахи за мира в Либерия и с оглед на ролята, която има в това отношение Charles Taylor, бившият президент на тази страна, от 1992 г. Съветът за сигурност на Обединените нации (наричан по-нататък „Съветът за сигурност“) приема на основание глава VII от Устава на Обединените нации поредица от резолюции относно тази страна.
- 11 Първата от тях е Резолюция 788 (1992), приета на 19 ноември 1992 г., чийто параграф 8 гласи, че „с оглед на установяването на мира и стабилността в Либерия всички държави незабавно налагат общо и пълно ембарго върху всички доставки на оръжия и военно снаряжение за Либерия, докато Съветът за сигурност реши друго“.
- 12 На 7 март 2001 г., като отбелязва, че конфликтът в Либерия е уреден, Съветът за сигурност приема Резолюция 1343 (2001), с която решава да отмени наложените с параграф 8 от Резолюция 788 (1992) забрани. Съветът за сигурност обаче същевременно констатира, че либерийското правителство поддържа активно въоръжени бунтовни групи в съседни страни и поради това приема нова поредица от санкции срещу Либерия. Съгласно параграфи 5—7 от тази резолюция всички държави трябва по-специално да вземат необходимите мерки, за да предотвратят продажбата или доставката за Либерия на въоръжение и на свързано с него оборудване, прекия и непрекия внос от Либерия на всички необработени диаманти и влизането или транзитното преминаване през територията им на някои лица, които са свързани с либерийското правителство или го поддържат.

- 13 Параграф 19 от Резолюция 1343 (2001) предвижда създаването на група от експерти, на които е възложено по-специално да извършат проверка на спазването или нарушаването на мерките, наложени с горепосочената резолюция, и да изготвят доклад за това до Съвета за сигурност. Този доклад с номер S/2001/1015 е предаден на председателя на Съвета за сигурност на 26 октомври 2001 г.
- 14 На 22 декември 2003 г. Съветът за сигурност приема Резолюция 1521 (2003). Той решава да вдигне наложените забрани, по-специално по параграфи 5—7 от своята Резолюция 1343 (2001), като отбелязва, че настъпилите промени в Либерия, по-конкретно напускането на страната от бившия президент Charles Taylor и образуването на национално временно правителство в Либерия, както и осъщественият напредък в мирния процес в Сиера Леоне, налагат да преразгледа действията си, предприети на основание глава VII от Устава на Обединените нации. Тези мерки обаче са заменени с ревизирани мерки. Така съгласно параграфи 2, 4, 6 и 10 от Резолюция 1521 (2003) всички държави трябва по-специално да вземат необходимите мерки, за да предотвратят продажбата или доставката за Либерия на въоръжение и на свързано с него оборудване, влизането или преминаването през тяхната територия на лица, определени от Комитета по санкциите, посочен в точка 15 по-долу, прекия и непрекия внос на тяхна територия на всички необработени диаманти с произход от Либерия и вноса на тяхна територия на всички кръгли талпи и дървесни продукти с произход от Либерия.
- 15 В параграф 21 от Резолюция 1521 (2003) Съветът за сигурност решава да създаде в съответствие с член 28 от временния си процедурен правилник Комитет на Съвета за сигурност, съставен от всички членове на Съвета (наричан по-нататък „Комитет по санкциите“), на който се възлага по-специално съставянето и поддържането на актуален списък на лицата, които съгласно параграф 4 от тази резолюция представляват заплахата за мирния процес в Либерия или които са ангажирани с дейности, подкопаващи мира и стабилността в Либерия и в региона, включително високоставени служители от правителството на бившия президент Charles Taylor и техните съпрузи, и членове на бившите въоръжени сили на Либерия, които поддържат връзка с бившия президент Charles Taylor, лицата, действащи в нарушение на забраните, свързани с трафика на оръжие, както и всички други лица, свързани с организации, предоставящи финансова или военна помощ на въоръжени бунтовни групи в Либерия или в страните от региона.

- 16 Като счита, че за изпълнението на тази резолюция е необходимо действие на Общността, на 10 февруари 2004 г. Съветът приема Обща позиция 2004/137/ОВППС за ограничителните мерки срещу Либерия и за отмяна на Обща позиция 2001/357/ОВППС (ОВ L 40, стр. 35). Член 2 от тази обща позиция гласи, че при условията на Резолюция 1521 (2003) на Съвета за сигурност държавите-членки вземат необходимите мерки за предотвратяване на влизането или преминаването през тяхна територия на всички лица, посочени от Комитета по санкциите.
- 17 На 10 февруари 2004 г. Съветът приема на основание на членове 60 ЕО и 301 ЕО Регламент (ЕО) № 234/2004 относно някои ограничителни мерки по отношение на Либерия и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1030/2003 (ОВ L 40, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 2, стр. 142).
- 18 На 12 март 2004 г. Съветът за сигурност приема Резолюция 1532 (2004), предназначена по-специално да замрази финансовите средства на Charles Taylor и на някои членове на семейството му, както и на негови съюзници и съдружници. Съгласно параграф 1 от тази резолюция Съветът за сигурност „[р]ешава, че за да предотврати използването от бившия президент на Либерия Charles Taylor, от членовете на неговото семейство, по-конкретно Jewell Howard Taylor и Charles Taylor млади, висши служители на бившия режим на Taylor, или от негови приближени, съюзници или съдружници, посочени от [Комитета по санкциите], на незаконно присвоени финансови средства и имущество с цел да възпрепятстват установяването на мира и стабилността в Либерия и региона, всички държави трябва незабавно да замразят финансовите средства, други финансови активи и икономически ресурси, които се намират на тяхна територия към датата на приемане на настоящата резолюция или след тази дата, които са притежавани или контролирани пряко или непряко от горепосочените лица или от други лица, посочени от [Комитета по санкциите], включително финансовите средства, други финансови активи и икономически ресурси, притежавани от организации, собственост на или контролирани пряко или косвено от всеки от тях или от лица, действащи от тяхно име или в тяхна полза, посочени от [Комитета по санкциите], и да възпрепятстват своите граждани или когото и да било на тяхна територия да ги предоставя пряко или непряко на разположение на тези лица, както и всякакви други финансови средства, други финансови активи и икономически ресурси, или да позволи използването им в тяхна полза.“

- 19 Параграф 2 от Резолюция 1532 (2004) предвижда някои дерогации на мерките, посочени в параграф 1, по-специално относно финансовите средства, другите финансови активи и икономически ресурси, необходими за покриването на основни или извънредни разходи на въпросните лица. Тези дерогации могат да бъдат допуснати от държавите при отсъствие на отрицателно решение или при разрешение от Комитета по санкциите в зависимост от случая.
- 20 В параграф 4 от Резолюция 1532 (2004) Съветът за сигурност е възложил на Комитета по санкциите да изготви списък на лицата и организациите, посочени в параграф 1, и да предостави списъка на всички държави, да поддържа и редовно да актуализира този списък и да преразглежда същия на всеки шест месеца.
- 21 В параграф 5 от Резолюция 1532 (2004) Съветът за сигурност решава да преразглежда наложените мерки в параграф 1 поне веднъж годишно, като първото преразглеждане трябва да се състои най-късно на 22 декември 2004 г. и да определи към този момент новите мерки, които трябва да бъдат взети.
- 22 Считайки, че за изпълнението на тази резолюция е необходимо действие от страна на Общността, на 29 април 2004 г. Съветът приема Обща позиция 2004/487/ОВППС относно по-нататъшни ограничителни мерки по отношение на Либерия (ОВ L 162, стр. 116). Тази обща позиция предписва замразяване на финансовите средства и икономическите ресурси, държани пряко или непряко от лица или организации, посочени в параграф 1 от Резолюция 1532 (2004), при същите условия като изложените в тази резолюция.
- 23 На 29 април 2004 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 872/2004 относно по-нататъшни ограничителни мерки по отношение на Либерия (ОВ L 162, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 2, стр. 209) на основание на членове 60 ЕО и 301 ЕО.

- 24 Съгласно съображение 4 от този регламент замразяването на финансовите средства на Charles Taylor и неговите съдружници е необходимо „[с] оглед отрицателното влияние върху Либерия на трансфера в чужбина на незаконно присвоени средства и активи от Charles Taylor и неговите приближени за подкопаване на мира и стабилността в Либерия и либерийския регион.“
- 25 Съгласно съображение 6 от този регламент тези мерки „попадат в обхвата на Договора“ и „[с]ледователно, за да се избегне нарушаване на конкуренцията, законодателството на Общността следва да ги въведе по отношение на Общността.“
- 26 Член 1 от Регламент № 872/2004 определя какво следва да се разбира под „финанси“ [другаде в текста: финансови средства], „замразяване на финанси“, „икономически източници“ [другаде в текста: икономически ресурси] и „замразяване на икономически източници“.
- 27 Съгласно член 2 от Регламент № 872/2004:

„1. Всички средства [другаде в текста: финансови средства] и икономически източници, притежавани или контролирани пряко или непряко от бившия либерийски президент Charles Taylor, Jewell Howard Taylor и Charles Taylor млади, и от следните физически и юридически лица, посочени от Комитета за санкциите [другаде в текста: Комитета по санкциите] и включени в приложение I, се замразяват:

- а) други преки членове на семейството на бившия либерийски президент Charles Taylor;
- б) висши служители на бившия режим на Taylor и други приближени;

в) юридически лица, органи или фирми, притежавани или контролирани пряко или непряко от лицата, посочени по-горе;

г) всяко физическо или юридическо лице, действащо от името на или по посока на лицата, посочени по-горе.

2. Никакви финанси и икономически източници не се предоставят пряко или непряко за или в полза на физическите или юридически лица, фирми или органи, включени в приложение I.

3. Участието, съзнателно и преднамерено, в дейности, чийто предмет или ефектът от които е пряко или непряко заобикаляне на мерките съгласно параграфи 1 и 2, е забранено.“

28 Приложение I към Регламент № 872/2004 съдържа списъка на физическите и юридическите лица, органи и фирми, посочен в член 2. В първоначалната му редакция името на жалбоподателя не се посочва.

29 Съгласно член 11, буква а) от Регламент № 872/2004 Комисията има правомощия да измени приложение I към горепосочения регламент въз основа на решения, направени или от Съвета за сигурност на ООН, или от Комитета за санкциите.

30 Съгласно член 3 от Регламент № 872/2004:

„1. Чрез дерогация от член 2 компетентните власти на държавите-членки, включени в приложение II, могат да разрешават освобождаване на някои замразени финанси или икономически източници или да предоставят някои замразени финанси или икономически източници, ако компетентният орган е определил, че съответните финанси или икономически източници са:

- а) необходими за основни разходи, включително плащане на хранителни продукти, наеми или ипотека, лекарства или лечение, данъци, застрахователни премии и такси за комунални услуги;
- б) предназначени предимно за плащане на разумни професионални хонорари и възстановяване на разходи, свързани с осигуряване на правни услуги;
- в) предназначени предимно за плащане на хонорари или такси за услуги за рутинно поддържане и управление на замразените финанси или икономически ресурси,

при условие че са уведомили за намерението си да разрешат достъп до такива финанси и икономически ресурси Комитета за санкциите и не е получено отрицателно решение от Комитета за санкциите в рамките на 2 работни дни от такова уведомление.

2. Чрез дерогация от член 2 компетентните власти на държавите-членки, включени в приложение II, могат да разрешават освобождаване на някои замразени финанси или икономически източници или да предоставят някои

замразени финанси или икономически източници, ако компетентният орган е определил, че финансите или икономическите източници са необходими за извънредни разходи и при условие че компетентният орган е уведомял за това решение Комитета за санкциите и решението е било одобрено от този комитет.“

31 На 15 юни 2004 г. Комитетът по санкциите приема директиви за приложението на параграфи 1 и 4 от Резолюция 1532 (2004) (наричани по-нататък „директиви на Комитета по санкциите“).

32 Точка 2 от горепосочените директиви, озаглавена „Актуализация и поддържане на списъка на лицата, за които се прилага замразяване на активите“, предвижда в буква б), че Комитетът по санкциите разглежда внимателно исканията за актуализиране на този списък, които му представят държавите-членки, и в буква г) — че Комитетът по санкциите преразглежда горепосочения списък на всеки шест месеца, като взема предвид по-специално всяко висящо искане относно заличаването на името на физическо лице и/или на юридическо лице (вж. следващата точка).

33 Точка 4 от директивите на Комитета по санкциите, озаглавена „Заличаване от списъка“, предвижда:

„а) при спазване на действащите процедури молителят (физическо лице(а) и/или юридически лица, посочени в списъка, съставен от [Комитета по санкциите]) може да подаде молба за преразглеждане на неговия случай до правителството на страната, в която пребивава или чийто гражданин е той. Молителят следва да обоснове молбата си за заличаване от списъка, да представи релевантната информация и да поиска подкрепа за тази молба;

б) правителството, към което е отправена молбата („правителството — адресат на молбата“), следва да проучи всяка релевантна информация, след

което да се свърже двустранно с правителството(та), което(които) е(са) предложило(и) включването в списъка („посочващото(те) правителство(а)“), за да поиска допълнителна информация и да проведе консултации по молбата за заличаване от списъка;

- в) правителството(та), което(които) първоначално е(са) поискало(и) включването може (могат) също да поиска(т) допълнителна информация от страната, в която молителят пребивава или чиито гражданин е той. Правителството — адресат на молбата, и посочващото(те) правителство(а) могат, ако е необходимо, да се консултират с председателя на [Комитета по санкциите] в хода на тези двустранни консултации;

- г) ако след като е проучило допълнителната информация, правителството — адресат на молбата, желае да даде ход на молбата за заличаване от списъка, то трябва да убеди посочващото(те) правителство(а) да представи(ят) съвместно или поотделно искане за заличаване в [Комитета по санкциите]. Правителството — адресат на молбата, може да подаде искане за заличаване в [Комитета по санкциите], без същото да бъде придружено с искане от посочващото(те) правителство(а) в рамките на процедурата по мълчаливо одобрение, описана в букви б) и в) от параграф 3 по-горе;

- д) председателят дава временен отговор на всяко искане за заличаване от списъка, което не е разгледано в установения срок от два дни или в периода за който е продължен този срок.“

34 На 14 юни 2004 г. Комитетът по санкциите решава да измени списъка на физическите и юридическите лица, за които се прилагат мерките, посочени в параграф 1 от Резолюция 1532 (2004) на Съвета за сигурност. Името на жалбоподателя се появява в този изменен списък и той е посочен в него като собственик на предприятието Exotic Tropical Timber Enterprises и като едно от главните лица, финансиращи бившия президент Charles Taylor.

35 С Регламент (ЕО) № 1149/2004 на Комисията от 22 юни 2004 година за изменение на Регламент № 872/2004 (ОВ L 222, стр. 17) приложение I на Регламент № 872/2004 е заменено с приложението към Регламент № 1149/2004. Това ново приложение I съдържа в точка 13 името на жалбоподателя, посочено както следва:

„Leonid Minin (наричан също: а) Blavstein, б) Blyuvshstein, в) Blyafshstein, г) Bluvshstein, д) Blyufshstein, е) Vladimir Abramovich Kerler, ж) Vladimir Abramovich Popiloveski, з) Vladimir Abramovich Popela, и) Vladimir Abramovich Popelo, й) Wulf Breslan, к) Igor Osols). Дата на раждане: а) 14 декември 1947 г., б) 18 октомври 1946 г., в) неизвестна). Националност: украинска. Немски паспорти (име: Minin): а) 5280007248D, б) 18106739D. Израелски паспорти: а) 6019832 (6/11/94-5/11/99), б) 9001689 (23/1/97-22/1/02), в) 90109052 (26/11/97). Руски паспорт: KI0861177. Боливийски паспорт: 65118. Гръцки паспорт: няма данни. Собственик на Exotic Tropical Timber Enterprises“.

36 На 21 декември 2004 г. Съветът за сигурност приема Резолюция 1579 (2004). След като по-специално е разгледал мерките, посочени в параграф 1 от Резолюция 1532 (2004) и преценява, че положението в Либерия продължава да представлява заплаха за международния мир и за сигурността в региона, Съветът за сигурност отбелязва, че тези мерки продължават да бъдат в сила, с цел да се предотврати бившият президент Charles Taylor, преките членове на семейството му, високопоставени членове на бившия режим Taylor или други близки съюзници или съдружници да използват незаконно присвоените от тях финансови средства и имущество, за да възпрепятстват установяването на мира и стабилността в Либерия и региона, и потвърждава отново своето намерение да преразглежда тези мерки поне веднъж годишно.

37 На 2 май 2005 г. Комитетът по санкциите решава да прибави допълнителни лични сведения в списъка на лицата, групите и юридическите лица, посочени в параграф 1 от Резолюция 1532 (2004) на Съвета за сигурност.

- 38 С Регламент (ЕО) № 874/2005 на Комисията от 9 юни 2005 година за изменение на Регламент № 872/2004 (ОВ L 146, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 3, стр. 237, наричан по-нататък „оспорвания регламент“) приложение I към Регламент № 872/2004 се заменя с приложението към оспорвания регламент. Това ново приложение I съдържа в точка 14 името на жалбоподателя, посочено както следва:

„Леонид Юкимович Минин (известен още като: а) Блавщайн, б) Блювщайн, в) Блайвщайн, г) Блъвщайн, д) Блюфщайн, е) Владимир Абрамович Керлер, ж) Владимир Абрамович Керлер, з) Владимир Абрамович Попило-Вески, и) Владимир Абрамович Попиловески, й) Владимир Абрамович Попела, к) Владимир Абрамович Попело, л) Улф Бреслан, м) Игор Осолс). Дата на раждане: а) 14.12.1947 г., б) 18.10.1946 г. Месторождение: Одеса, СССР (понастоящем Украйна). Националност: израелец. Подправени немски паспорти (на име: Минин): а) 5280007248D, б) 18106739D. Израелски паспорти: а) 6019832 (валиден от 6.11.1994 г. до 5.11.1999 г.), б) 9001689 (валиден от 23.1.1997 г. до 22.1.2002 г.), в) 90109052 (издаден на 26.11.1997 г.). Руски паспорти: KI0861177; боливийски паспорт: 65118; гръцки паспорт: няма данни. Друга информация: собственик на „Езотик тропикъл тимбър ентърпрайзис“.

- 39 На 20 декември 2005 г. Съветът за сигурност приема Резолюция 1647 (2005). След като по-специално е разгледал мерките, посочени в параграф 1 от Резолюция 1532 (2004), и преценява, че положението в Либерия продължава да представлява заплаха за международния мир и за сигурността в региона, Съветът за сигурност отбелязва, че тези мерки продължават да бъдат в сила и потвърждава намерението си да ги преразглежда поне веднъж годишно.

Производство

- 40 Със жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 3 септември 2004 г., регистрирана под номер T-362/04, г-н Leonid Minin предявява настоящото искане на основание на член 230, четвърта алинея ЕО.

- 41 С Определения на председателя на втори състав на Първоинстанционния съд съответно от 8 декември 2004 г. и от 21 февруари 2005 г. Съветът и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията на Комисията. Съветът представя своето писмено становище при встъпване в определените срокове. С писмо, получено в секретариата на Първоинстанционния съд на 19 април 2005 г., Обединеното кралство уведомява Първоинстанционния съд за отказа си от представяне на писмено становище при встъпване, като напълно си запазва правото да участва в евентуално съдебно заседание.
- 42 Въз основа на доклада на съдията докладчик Първоинстанционният съд (втори състав) решава да започне устната фаза на производството и във връзка с процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, поставя писмено въпроси на страните, като ги поканва да отговорят писмено за целите на съдебното заседание. Жалбоподателят и ответникът се съобразяват с това искане.
- 43 С изключение на Обединеното кралство, което се е извинило за отсъствието си, страните са изслушани по време на устните състезания и отговарят на поставените от Първоинстанционния съд въпроси в съдебното заседание от 13 септември 2006 г.

Искания на страните

- 44 С жалбата си жалбоподателят иска от Първоинстанционния съд:

— да отмени точка 13 от приложението към Регламент № 1149/2004,

— да отмени горепосочения регламент в неговата цялост,

— да установи неприложимостта на Регламент № 872/2004 и Регламент № 1149/2004 на основание на член 241 ЕО.

45 В своята защита Комисията иска от Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата като частично недопустима и като частично неоснователна,

— да отхвърли като недопустими или неоснователни новите правни основания, изтъкнати в писмената реплика,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

46 В своето писмено становище при встъпване Съветът иска от Първоинстанционния съд да отхвърли жалбата.

47 В писмения си отговор на въпросите, поставени от Първоинстанционния съд, жалбоподателят посочва, че с оглед приемането на Регламент № 874/2005 желае да промени първоначалните си искания. От този момент той иска от Първоинстанционния съд:

— да отмени точка 14 от приложението към оспорвания регламент,

— да отмени Регламент № 872/2004, изменен с оспорвания регламент, доколкото той предвижда в член 2 замразяване на финансите средства и на икономическите източници на жалбоподателя.

48 В съдебното заседание жалбоподателят, от една страна, се отказва от втората точка от своите така променени искания, а от друга страна, прави искане ответникът да бъде осъден да заплати съдебните разноски, което е отразено в протокола от съдебното заседание.

По допустимостта и предмета на жалбата

49 Първата точка от първоначалните искания на жалбоподателя, формулирана по начина, посочен в точка 44 по-горе, има за цел отмяната на точка 13 от приложението към Регламент № 1149/2004, което е заменило приложение I към Регламент № 872/2004.

50 Тъй като така замененото приложение I към Регламент № 872/2004 е на свой ред заменено в хода на производството с приложението към оспорвания регламент, страните са поканени да представят писмените си становища относно последиците, които може да бъдат изведени от това ново обстоятелство за развитието на настоящото дело.

51 Поради това жалбоподателят преформулира исканията си по начина, посочен в точка 47 по-горе. С оглед на обстоятелствата по настоящия случай Комисията не е направила принципни възражения срещу такова преформулиране. По своята същност това преформулиране действително е в съответствие с практиката на Първоинстанционния съд, съгласно която когато мярка за замразяване на финансовите средства на частно лице е заменена в хода на производството от мярка със същия предмет, последната следва да бъде разглеждана като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да

промени своите искания, правни основания и доводи така, че те да бъдат в съответствие с последващата мярка (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 21 септември 2005 г. по дело Yusuf и Al Barakaat International Foundation/- Съвет и Комисия, T-306/01, Recueil, стр. II-3533, по което понастоящем има висяща жалба, наричано по-нататък „Решение по дело Yusuf“, точки 71—74 и Решение на Първоинстанционния съд от 21 септември 2005 г. по дело Kadi/Съвет и Комисия, T-315/01, Recueil, стр. II-3649, по което понастоящем има висяща жалба, наричано по-нататък „Решение по дело Kadi“, точки 52—55 и цитираната съдебна практика).

- 52 От друга страна, тъй като жалбоподателят се е отказал в съдебното заседание от втората точка от своите така преформулирани искания, следва да се посочи, че от този момент жалбата има като единствен предмет искане за отмяна на точка 14 от приложението към оспорвания регламент, която запазва името на жалбоподателя в списъка на лицата, чиито финансови средства трябва да бъдат замразени в съответствие с Регламент № 872/2004.
- 53 В това отношение следва да се изтъкне, че оспорваният регламент представлява действително регламент по смисъла на член 249 ЕО (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Yusuf, точки 184—188), а не съвкупност от индивидуални решения, както неправилно поддържа жалбоподателят. Точка 14 от приложението към горепосочения регламент също има нормативен характер и следователно не представлява индивидуално решение, адресирано до жалбоподателя, противно на това, което поддържа Комисията. Така или иначе жалбоподателят е пряко и индивидуално засегнат от този акт, доколкото е поименно посочен в споменатата точка 14 от приложението към него (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Първоинстанционния съд по дело Yusuf, точка 186 и Решение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2006 г. по дело Ayadi/Съвет, T-253/02, Recueil, стр. II-2139, по което понастоящем има висяща жалба, наричано по-нататък „Решение по дело Ayadi“, точка 81). В това отношение искането на жалбоподателя за отмяна е допустимо.

По съществуващото на спора

1. Фактически твърдения на страните

- 54 Жалбоподателят посочва, че се нарича Leonid Minin и е израелски гражданин с местожителство в Тел Авив (Израел), въпреки че е пребивавал в Италия към

момента на настъпване на обстоятелствата, които са в основата на настоящата жалба. Жалбоподателят добавя, че всички негови финансови средства и икономически ресурси в Общността са били замразени в резултат на приемането на Регламент № 1149/2004, така че той дори не е могъл да се грижи за сина си, нито да упражнява дейността си на управител на дружество за внос и износ на дървен материал. От друга страна, жалбоподателят подчертава, че е бил оправдан по обвиненията за трафик на оръжие, повдигнати срещу него в Италия.

- 55 В това отношение обаче Комисията и Съветът препращат към доклада от 26 октомври 2001 г. на групата от експерти, посочена в параграф 19 от Резолюция 1343 (2001) (вж. точка 13 по-горе). Според тези институции е видно, по-специално от параграфи 15—17 и 207 и следващите, че при задържането на жалбоподателя от италианските власти на 5 август 2000 г. в негово притежание са били намерени няколко документа, които го замесват в трафик на оръжие, предназначено за Либерия. Разпитан в затвора от групата от експерти, жалбоподателят е признал ролята си в няколко сделки, свързани с този трафик. От друга страна, мотивите за освобождаването му в Италия са били основани на липсата на териториална компетентност на италианските съдилища да водят производство, образувано срещу него в тази държава-членка.

2. От правна страна

- 56 В подкрепа на исканията си жалбоподателят изтъква две правни основания, първото от които е изведено от липсата на компетентност на Общността да приеме Регламент № 872/2004, Регламент № 1149/2004 и оспорвания регламент (наричани по-нататък заедно „оспорваните регламенти“), а второто — от нарушение на основните му права.

По първото правно основание, изведено от липсата на компетентност на Общността да приеме оспорваните регламенти

57 Това правно основание се подразделя на две части, като втората част е развита на етапа на писмената реплика.

По първата част

— Доводи на страните

58 В първата част от правното основание жалбоподателят изтъква на първо място, че резолюциите на Съвета за сигурност засягат изключително държавите, към които са насочени, и не са предназначени да се прилагат пряко по отношение на частни лица, за разлика от регламентите на Общността, които имат непосредствено действие *erga omnes* в държавите-членки. Оспорваните регламенти по този начин придавали „добавена стойност“ на санкциите, предвидени от резолюциите на Съвета за сигурност, разпоредби от които са възприели, а именно непосредственото действие на територията на Съюза, което не можело да се обоснове от законодателна гледна точка. В действителност Общността разполагала само с предоставена компетентност. По-конкретно от член 295 ЕО произтичало, че Общността не разполагала със собствени правомощия относно правния режим на собствеността. Поради това тя не била компетентна да приема актове, които лишават частните лица от имуществото им. Тази отговорност принадлежала на държавите-членки, единствено компетентни според жалбоподателя, за да придадат непосредствено и обвързващо действие на индивидуалните икономически санкции, приети от Съвета за сигурност.

59 На второ място жалбоподателят изтъква, че субектите, към които са насочени мерките, предвидени в членове 60 ЕО и 301 ЕО, са третите страни. Следователно тези членове не представлявали подходящо правно основание

за приемането на наказателни или превантивни мерки, които засягат частни лица и имат непосредствено действие върху тях. Такива мерки не били от компетентността на Общността, за разлика, първо, от ограничителните мерки от търговски характер, приети срещу Либерия с Регламент № 234/2004, и второ, от мерките за търговско ембарго срещу Ирак, разгледани от Първоинстанционния съд в Решение от 28 април 1998 г. по дело Dorsch Consult/Съвет и Комисия (Т-184/95, Recueil, стр. II-667).

- 60 Произволният характер на установения от оспорваните регламенти режим бил виден от сравнението между него и режима, въведен от Регламент (ЕО) № 1294/1999 на Съвета от 15 юни 1999 година относно замразяване на финансови средства и забрана на инвестициите, свързани с Федерална република Югославия (ФРЮ), и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1295/98 и Регламент (ЕО) № 607/98 (ОВ L 153, стр. 63). Жалбоподателят изтъква, че лицата, посочени в последния регламент, съгласно член 2 от него са разглеждани като „лица, които действат или за които се твърди, че действат за сметка и от името“ на разглежданите правителства. Жалбоподателят добавя, че Регламент № 1294/1999 съдържа норми, насочени към държавите-членки, и преформулира мерки за замразяване на финансови средства, които вече са прилагани от държавите-членки на национално равнище.
- 61 В хода на съдебното заседание жалбоподателят развива по друг начин тази втора част от своите доводи, като изтъква, че доколкото Charles Taylor е бил свален от власт в Либерия още преди приемането на оспорваните регламенти, същите не можели повече да се основават само на членове 60 ЕО и 301 ЕО, а трябвало също да почиват на допълнителното юридическо основание на член 308 ЕО. Жалбоподателят изтъква в подкрепа на това точки 125 и следващи от Решението по дело Yusuf.
- 62 На трето място жалбоподателят изтъква, че замразяването на активите му няма каквато и да било връзка с целта „да се избегне нарушаване на конкуренцията“, посочена в съображение 6 от Регламент № 872/2004, след като не е имало никакво споразумение между предприятия. Също така жалбоподателят посочва, че не разбира как незаконно придобити средства, но с нищожно нисък размер по отношение на икономиката на Съюза, могат да нарушат правилата на свободно движение на капитали.

- 63 Комисията и Съветът оспорват основателността на съвкупността от доводи, изтъкнати от жалбоподателя в писмената фаза на производството. Освен това идентични или подобни доводи вече са били отхвърлени от Първоинстанционния съд в Решение по дело Yusuf, Решение по дело Kadi и Решение по дело Ayadi.
- 64 Относно доводите, изтъкнати от жалбоподателя в съдебното заседание на основата на точки 125 и следващите от решението по дело Yusuf (вж. точка 61 по-горе), Комисията счита, че те се основават на ново правно основание, чието въвеждане в хода на производството е забранено от член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, след като те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.

— Съображения на Първоинстанционния съд

- 65 Жалбоподателят поддържа по същество, че държавите-членки били единствено компетентни чрез приемането на мерки, които имат непосредствено и обвързващо действие по отношение на частните лица, да приложат постановените от Съвета за сигурност икономически санкции срещу последните.
- 66 Този довод следва да се отхвърли веднага по мотиви, идентични по същество с мотивите, изложени в Решение по дело Yusuf (точки 107—171), Решение по дело Kadi (точки 87—135) и Решение по дело Ayadi (точки 87—92) (вж. относно възможността на общностния съд да мотивира решение чрез препращане към по-ранно решение, което се произнася по идентични по същество въпроси, Решение на Съда от 25 октомври 2005 г. по дело Crailsheimer Volksbank, C-229/04, Recueil, стр. I-9273, точки 47—49 и Решение по дело Ayadi, точка 90; вж. също в този смисъл Определение на Съда от 5 юни 2002 г. по дело Aalborg Portland/Комисия, C-204/00 P, непубликувано в Recueil, точка 29 и по аналогия Решение на Съда от 1 юли 1999 г. по дело Alexoroulou/Комисия, C-155/98 P, Recueil, стр. I-4069, точки 13 и 15).

- 67 От една страна, в действителност в Решение по дело Yusuf, Решение по дело Kadi и Решение по дело Ayadi Първоинстанционният съд се е произнесъл, че доколкото по силата на Договора за ЕО Общността е поела правомощия, които преди това са упражнявани от държавите-членки в областта на прилагането на Устава на Обединените нации, разпоредбите на този устав имат за последица да обвържат Общността (Решение по дело Yusuf, точка 253) и че същата е длъжна, дори по силата на Договора, с който е създадена, да приема в изпълнение на своите правомощия всички необходими разпоредби, за да позволи на своите държави-членки да се съобразят със задълженията, които произтичат за тях по силата на горепосочения устав (Решение по дело Yusuf, точка 254).
- 68 От друга страна, Първоинстанционният съд се е произнесъл в същите тези решения, че Общността е компетентна да приема ограничителни мерки, които пряко засягат частните лица, на основание на членове 60 ЕО и 301 ЕО, когато обща позиция или съвместно действие, приети по силата на разпоредбите на Договора за ЕС относно ОВППС, предвиждат това и доколкото тези мерки имат за цел действително да спрат или да ограничат изцяло или отчасти икономическите връзки с една или повече трети страни (Решение по дело Yusuf, точки 112—116). От друга страна, ограничителни мерки, които нямат никаква връзка с територията или с управляващия режим в трета страна, не могат да бъдат основани само на тези разпоредби (Решение по дело Yusuf, точки 125—157). Общността обаче е компетентна да приема такива мерки на основание на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО (Решение по дело Yusuf, точки 158—170 и Решение по дело Ayadi, точки 87—89).
- 69 В случая обаче Съветът е констатирал в Обща позиция 2004/487, приета по силата на разпоредбите на дял V от Договора за ЕС, че е необходимо действие на Общността, за да се изпълнят някои ограничителни мерки срещу Charles Taylor и неговите съдружници в съответствие с Резолюция 1532 (2004) на Съвета за сигурност, и Общността е изпълнила тези мерки с приемането на оспорваните регламенти (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Yusuf, точка 255).
- 70 При конкретните обстоятелства в случая обаче следва да се посочи, че оспорваните регламенти имат за правно основание само членове 60 ЕО и 301 ЕО. Независимо от това дали доводите, изтъкнати от жалбоподателя в това

отношение в съдебното заседание въз основа на точки 125 и следващите от решението по дело Yusuf (вж. точка 61 по-горе), се определят като ново правно основание, е необходимо да се прецени дали тези санкции, които засягат жалбоподателя в качеството му на съдружник на бившия президент на Либерия Charles Taylor, имат за цел действително да спрат или да ограничат изцяло или отчасти икономическите връзки с трета страна, което означава да се прецени дали тези санкции имат достатъчна връзка с територията или с управляващия режим в такава страна.

71 Първоинстанционният съд счита, че случаят е такъв с оглед на резолюциите на Съвета за сигурност, общите позиции ОВППС и разглежданите общностни актове по настоящото дело, макар и Charles Taylor действително да е бил свален от президентския пост в Либерия от месец август 2003 г.

72 В действителност съгласно постоянната преценка на Съвета за сигурност, която Първоинстанционният съд не може да поставя под въпрос, положението в Либерия продължава да заплашва международния мир и сигурност в региона и ограничителните мерки, взети срещу Charles Taylor и неговите съдружници, продължават да бъдат необходими, за да се предотврати използването от същите на незаконно присвоените от тях финансови средства и имущество за възпрепятстване на установяването на мира и стабилността в тази държава и региона (вж. по-специално точки 12, 14, 15, 18 и 36 по-горе, що се отнася за периода 2001—2005 г., и точка 39 по-горе, що се отнася за периода след 20 декември 2005 г.).

73 Освен това съгласно съображение 4 от Регламент № 872/2004 замразяването на финансовите средства на Charles Taylor и неговите съдружници се оказва необходимо „[с] оглед отрицателното влияние върху Либерия на трансфера в чужбина на незаконно присвоени средства и активи и използването на такива незаконно присвоени средства от Charles Taylor и неговите приближени за подкопаване на мира и стабилността в Либерия и либерийския регион.“

- 74 Първоинстанционният съд счита, че доколкото органът, на който международната общност е възложила главната роля за поддържането на международния мир и сигурност, счита, че Charles Taylor и неговите съдружници продължават да бъдат в състояние да подкопават мира в Либерия и в съседните страни, ограничителните мерки, приети срещу тях, представляват достатъчна връзка с територията или с управляващия режим на тази страна, за да бъдат разглеждани като „действия на Общността за спирането или ограничаването, изцяло или отчасти, на икономическите връзки с [...] трети страни“, по смисъла на членове 60 ЕО и 301 ЕО. Следователно, Общността е компетентна да приеме въпросните мерки на основание на тези разпоредби.
- 75 Другите доводи, по-специално изтъкнати от жалбоподателя в първата част от първото му правно основание, не са в състояние да поставят под въпрос тази преценка.
- 76 Комисията основателно отхвърля довода, съгласно който оспорваните регламенти незаконосъобразно придавали „добавена стойност“ на разглежданите резолюции на Съвета за сигурност поради непосредственото действие, което имат на територията на Общността, като тя посочва от една страна, че членове 60 ЕО и 301 ЕО не ограничават избора на актове, с които се осигурява тяхното изпълнение, и от друга страна, че Резолюция 1532 (2004) не налага предварително особени ограничения по отношение на формата, в която могат да бъдат взети изпълнителните мерки, които държавите-членки на ООН трябва да приемат директно, или както в конкретния случай — посредством международните организации, в които членуват. Напротив, тази резолюция изисква приемането на „необходимите мерки“ за изпълнението ѝ. В това отношение Комисията и Съветът основателно поддържат, че приемането на общностен регламент е обосновано от очевидни съображения за единство и ефективност и позволява да се избегне прехвърлянето или укриването на финансовите средства на заинтересованите лица през времето, което е нужно на държавите-членки да транспонират директива или решение в националното право.
- 77 Относно довода, съгласно който Общността нарушавала член 295 ЕО, като налагала замразяване на финансовите средства на частни лица, дори да се предположи, че разглежданите мерки в случая се намесват в режима на собствеността (вж. във връзка с това Решение по дело Yusuf, точка 299),

достатъчно е да се изтъкне, че без оглед на разглежданата разпоредба други разпоредби от Договора оправомощават Общността да приема санкциониращи или защитни мерки, които оказват влияние върху правото на собственост на частните лица. Такъв е по-специално случаят в областта на конкуренцията (член 83 ЕО) и на търговската политика (член 133 ЕО). Такъв е също случаят на взетите мерки съгласно членове 60 ЕО и 301 ЕО, както в настоящия случай.

- 78 На последно място, относно довода, съгласно който замразяването на активите на жалбоподателя нямало каквато и да било връзка с целта да „се избегне нарушаване на конкуренцията“, посочена в съображение 6 от Регламент № 872/2004, вярно е, че твърдението за опасност от нарушаване на конкуренцията, която съгласно горепосоченото съображение този регламент има за цел да предотврати, не е убедително (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Yusuf, точки 141—150 и Решение по дело Kadi, точки 105—114).
- 79 Както Първоинстанционният съд е напомнил обаче в точка 165 от Решение по дело Ayadi, мотивите на един регламент трябва да се разглеждат в тяхната цялост. Съгласно съдебната практика порокът във формата, който за регламента се състои в това, че едно от съображенията му съдържа фактически неправилно твърдение, не може да доведе до неговата отмяна, след като другите съображения в него представляват достатъчно само по себе си мотивиране (Решение на Съда от 20 октомври 1987 г. Испания/Съвет и Комисия, 119/86, Recueil, стр. 4121, точка 51 и Решение на Първоинстанционния съд от 21 януари 1999 г. по дело Neue Maxhütte Stahlwerke и Lech-Stahlwerke/Комисия, T-129/95, T-2/96 и T-97/96, Recueil, стр. II-17, точка 160). Такъв е настоящият случай.
- 80 В това отношение следва да се напомни, че мотивирането, изисквано от член 253 ЕО, трябва да изразява по ясен и недвусмислен начин разсъжденията на Съвета така, че да позволи на заинтересованите лица да се запознаят с обосновката на взетите мерки и на общностния съд — да упражни своя контрол. От друга страна, спазването на задължението за мотивиране трябва да бъде преценявано не само с оглед на редакцията на текста, но и с оглед на неговия контекст, както и на съвкупността от юридически правила, уреждащи въпросната материя. Когато става въпрос, както в случая, за акт, предназначен

за общо приложение, мотивирането може да се ограничи до посочване, от една страна, на цялостното положение, довело до приемането му, и от друга страна, на общите цели, които този акт следва да постигне (вж. Решение на Съда от 10 януари 2006 г. по дело International Air Transport Association и др., С-344/04, Recueil, стр. I-403, точка 66 и точка 67 и цитираната съдебна практика).

81 В настоящия случай правните основания, посочени в Регламент № 872/2004, както и по-конкретно съображения 1—5 от него, отговарят напълно на тези изисквания, по-специално доколкото препращат от една страна, към членове 60 ЕО и 301 ЕО, а от друга страна, към Резолюция 1521 (2003) и Резолюция 1532 (2004) на Съвета за сигурност, както и към Обща позиция 2004/137 и Обща позиция 2004/487.

82 От друга страна, доколкото оспорваният регламент посочва поименно жалбоподателя в своето приложение като лице, което следва да бъде обект на индивидуална мярка за замразяване на финансовите средства, той е достатъчно мотивиран чрез препращането, направено в съображение 2 към съответното посочване, направено от Комитета по санкциите.

83 От изложеното по-горе следва, че първата част от първото правно основание следва да бъде отхвърлена.

По втората част

— Доводи на страните

84 С втората част от правното основание, развита на етапа на писмената реплика, жалбоподателят изтъква нарушаване на принципа на субсидиарност, който според него се намира в центъра на настоящия спор.

85 Като счита, че твърдението за това нарушение е недопустимо като ново правно основание, изтъкнато за първи път в писмената реплика, Комисията поддържа, че жалбоподателят във всички случаи не е подкрепил с доводи своите твърдения.

86 Според Комисията членове 60 ЕО и 301 ЕО са осъществили недвусмислено и безусловно прехвърляне на компетентност в полза на Общността. Тази компетентност била с изключителен характер, така че принципът на субсидиарност не бил приложим в настоящия случай.

87 На последно място Комисията и Съветът поддържат, че дори да се предположи, че принципът на субсидиарност е приложим в случая, напълно второстепенната роля, оставена на държавите-членки от член 60 ЕО, налага да се признае, че целите на една мярка за замразяване на финансови средства могат да бъдат осъществени по-ефикасно на общностно равнище. Такъв бил очевидно настоящият случай.

— Съображения на Първоинстанционния съд

88 На първо място следва да се напомни, че общностният съд има право да прецени според обстоятелствата във всеки конкретен случай дали доброто правораздаване оправдава отхвърлянето по същество на правно основание без предварително произнасяне по неговата допустимост (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 13 септември 2006 г. по дело Sinaga/Комисия, T-217/99, T-321/99 и T-222/01, Recueil, стр. II-67, точка 68 и цитираната съдебна практика).

89 В настоящия случай обаче, твърдението за нарушение, изведено от претендираното неспазване на принципа на субсидиарност, във всички случаи трябва да бъде отхвърлено като неоснователно поради мотиви, идентични по същество с

мотивите, изложени в точка 106—110, 112 и 113 от решението по дело Ayadi, в отговор на идентично по същество правно основание, изтъкнато от г-н Ayadi. В действителност Първоинстанционният съд счита, че горепосоченият принцип не може да бъде изтъкнат в областта на прилагане на членове 60 ЕО и 301 ЕО, дори и да се предположи, че същият не е от изключителната компетентност на Общността. Във всички случаи, дори и да се предположи, че този принцип намира приложение при обстоятелства като тези в случая, очевидно е, че еднаквото изпълнение в държавите-членки на резолюциите на Съвета за сигурност, които са обвързващи за всички членове на Обединените нации, без да се прави разлика, може да бъде по-добре осъществено на общностно, отколкото на национално равнище.

- 90 От изложеното по-горе е видно, че втората част от първото правно основание и следователно последното в неговата цялост трябва да бъдат отхвърлени.

По второто правно основание, изведено от нарушаване на основните права

- 91 Това правно основание се подразделя на три части, като третата част е развита на етапа на писмената реплика.

По първата и втората част

— Доводи на страните

- 92 С първата част от правното основание жалбоподателят изтъква нарушение на правото на собственост, което според него е сред основните права, които

Общността е длъжна да спазва (Решение на Съда от 13 декември 1979 г. по дело *Hauer*, 44/79, *Recueil*, стр. 3727), по-специално като има предвид Първия допълнителен протокол към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ).

93 Жалбоподателят признава, че съгласно съдебната практика това право може да бъде предмет на ограничения, ако и доколкото тези ограничения преследват цел от общ интерес за Общността. Той изтъква обаче, че оспорваните регламенти не споменават никаква цел от този вид. Според него по-конкретно не може да се разглежда като такава целта да се избегне всяко нарушаване на конкуренцията, която няма никаква релевантност в случая (вж. точка 61 по-горе). Относно целта да се накажат кражбите, извършени от „диктатора Taylor и неговите „поддръжници“, това било задача на държавите като субекти, към които са насочени резолюциите на Съвета за сигурност, а не задача на Общността.

94 В писмената си реплика жалбоподателят поддържа, че принципите, установени от Съда в Решение от 30 юли 1996 г. по дело *Bosphorus* (C-84/95, *Recueil*, стр. I-3953), изтъкнати от Комисията, не са приложими в случая. Първо, за разлика от разглежданите мерки в делото, по което е постановено това решение, пропорционалността на мерките, предвидени с оспорваните регламенти, не била разгледана преди тяхното приемане. Второ, положението във Федерална република Югославия (Сърбия и Черна гора), където гражданската война била в разгара си, не може според жалбоподателя да бъде сравнено с това в Либерия, където е установен мирен процес. Трето, съгласно членове 46 и 53 от регламента, приложен към Хагската конвенция от 18 октомври 1907 г. относно законите и обичаите за сухопътната война, транспортните средства като въздухоплавателното средство, конфискувано от ирландските власти в делото, по което е постановено решението по дело *Bosphorus*, посочено по-горе, по време на война са били предмет на по-ниско равнище на защита от другите форми на частна собственост.

95 Жалбоподателят поддържа още в писмената си реплика, че нито една от дерогациите на правото на собственост, разрешени от член 1 от Първи допълнителен протокол към ЕКПЧ, не е приложима в случая. Във всички

случаи Европейският съд по правата на човека е обявил противоречието с тази разпоредба на поведението на държава, която е създала такова фактическо положение, че собственикът е възпрепятстван да разполага с имуществото си по абсолютен начин, без да получи никаква облага за обезщетение на претърпените вреди (Решение на Европейския съд по правата на човека от 24 юни 1993 г. по дело *Paranichalopoulos/Гърция*, серия А. № 260-В).

- 96 С втората част от правното основание жалбоподателят изтъква нарушение на правото на защита, доколкото Общността е приела оспорваните регламенти, които представлявали по същество съвкупност от индивидуални административни решения, без да проведе действително проучване относно замразените финансови средства и при липсата на всякаква състезателна процедура. Във връзка с това жалбоподателят изтъква, че спазването на правото на защита се изисква във всички административни процедури (Решение на Първоинстанционния съд от 10 март 1992 г. по дело *Shell/Комисия*, Т-11/89, *Recueil*, стр. II-757).
- 97 Комисията и Съветът оспорват обосноваването на съвкупността от доводи, изтъкнати от жалбоподателя в хода на писмената фаза на производството. Освен това идентични или подобни доводи вече били отхвърлени от Първоинстанционния съд в Решение по дело *Yusuf*, Решение по дело *Kadi* и Решение по дело *Ayadi*.

— Съображения на Първоинстанционния съд

- 98 В настоящия случай Регламент № 872/2004, приет по-специално с оглед на Обща позиция 2004/487, представлява изпълнение на равнището на Общността на задължението, възложено на държавите-членки, като членки на ООН да осъществяват, ако е необходимо с общностен акт, санкциите срещу *Charles Taylor* и неговите съдружници, които са били наложени и след това засилени с няколко резолюции на Съвета за сигурност, приети на основание на глава VII от Устава на Обединените нации. Съображенията на Регламент № 872/2004 изрично се позовават на Резолюция 1521 (2003) и Резолюция 1532 (2004).

- 99 Същото следва както от Регламент № 1149/2004, приет вследствие на включването на жалбоподателя в списъка на лицата, органите и фирмите, по отношение на които трябва да се прилагат въпросните санкции, което включване е решено от Комитета по санкциите на 14 юни 2004 г. (вж. точки 34 и 35 по-горе), така и от оспорвания регламент, приет вследствие на изменение на горепосочения списък, което изменение е решено от Комитета по санкциите на 2 май 2005 г. (вж. точки 37 и 38 по-горе).
- 100 От друга страна разглежданите резолюции на Съвета за сигурност, както и оспорваните в случая регламенти, предвиждат мерки за икономически санкции срещу заинтересованите лица (замразяване на финансови средства и други икономически ресурси), по естество и значение идентични по същество с тези, разглеждани в делата, по които са постановени Решение по дело Yusuf, Решение по дело Kadi и Решение по дело Ayadi. Всички тези санкции, които са предмет на периодично преразглеждане от Съвета за сигурност или от компетентния Комитет по санкциите (вж. по-специално, от една страна, точки 20, 21, 32, 36 и 39 по-горе, и от друга страна, Решение по дело Yusuf, точки 16, 26 и 37), се съпътствуват от сходни дерогации (вж. по-специално, от една страна, точки 19 и 30 по-горе, и от друга страна, Решение по дело Yusuf, точки 36 и 40), както и от аналогични механизми, които позволяват на заинтересованите лица да поискат преразглеждане на случая им от компетентния Комитет по санкциите (вж. по-специално, от една страна, точки 31—33 по-горе, и от друга страна, Решение по дело Yusuf, точки 309 и 311).
- 101 При тези условия и в съответствие с цитираната съдебна практика в точка 66 по-горе доводите на жалбоподателя относно твърдението за нарушение на основните му права, правото на собственост и правото на защита следва да бъдат отхвърлени в светлината на Решение по дело Yusuf (точки 226—283, 285—303 и 304—331), Решение по дело Kadi (точки 176—231, 234—252 и 253—276) и Решение по дело Ayadi (точки 115—157), в които по същество идентични доводи са отхвърлени по мотиви, свързани по същество с предимството на международния правен ред, изведен от Устава на Обединените нации, над общностния правен ред, със съответното ограничаване на контрола за законосъобразност, който Първоинстанционният съд е длъжен да упражнява с оглед на общностните актове за изпълнение на решенията на Съвета за сигурност или неговия Комитет по санкциите, и с липсата на нарушение на *jus cogens* от мерките за замразяване на финансови средства като разглежданите в случая.

- 102 Следователно първата и втората част от второто правно основание следва да бъдат отхвърлени.

По третата част

— Доводи на страните

- 103 С третата част от правното основание, развита на етапа на писмената реплика, жалбоподателят твърди нарушение на принципа на териториалност. Той изтъква в този смисъл постоянната съдебна практика, съгласно която упражняването правомощията на Общността да прилага принуда по отношение на поведение с произход извън територията на същата е подчинено на условието това поведение да предизвиква последици на територията на Общността (Решение на Съда от 27 септември 1988 г. по дело *Ahlström Osakeyhtiö* и др./Комисия, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 и 125/85—129/85, Recueil, стр. 5193 и Решение на Съда от 24 ноември 1992 г. по дело *Poulsen и Diva Navigation*, C-286/90, Recueil, стр. I-6019 ; Решение на Първоинстанционния съд от 25 март 1999 г. по дело *Gencor*/Комисия, T-102/96, Recueil, стр. II-753).
- 104 Освен това оспорваните регламенти имали за крайна цел да произведат действие на територията на Либерия, а не на територията на Общността, както било видно от съображения 3 и 4 от Регламент № 872/2004. Според жалбоподателя това обстоятелство отличава горепосочения регламент от Регламент № 1294/1999 (вж. точка 60 по-горе), чиято цел била да „увеличи значително натиска“ върху Сърбия и който следователно имал „обща цел, напълно откъсната от всякакъв териториален аспект“.

105 Комисията счита, че като ново правно основание твърдяното нарушение от жалбоподателя относно претендираната екстериториалност на действието на оспорваните регламенти е недопустимо. Във всички случаи тези регламенти нямали никакво екстериториално действие, тъй като се прилагали единствено за финансовите средства и икономически ресурси, които се намират на територията на Общността.

— Съображения на Първоинстанционния съд

106 Без да е необходимо да се произнася по допустимостта (вж. във връзка с това точка 88 по-горе), твърдяното нарушение, изведено от претендираното неспазване на принципа на териториалност, следва да бъде отхвърлено като неоснователно, след като оспорваните регламенти се прилагат единствено за финансовите средства и икономически ресурси, които се намират на територията на Общността и следователно не произвеждат никакво екстериториално действие.

107 Относно обстоятелството, че поведението, довело до приемането на оспорваните регламенти, произвеждало действие изключително извън Общността, то не е релевантно, след като мерките, приети съгласно членове 60 ЕО и 301 ЕО, имат конкретно за цел изпълнението от Общността на общите позиции и на съвместните действия, приети на основание на разпоредбите на Договора за ЕС, които се отнасят до ОВППС и предвиждат действия във връзка с трети страни. Следва да се допълни, че съгласно член 11, параграф 1 ЕС една от целите на ОВППС е опазването на мира и укрепването на международната сигурност в съответствие с принципите залегнали в Устава на Обединените нации. Напълно очевидно такава цел не може да бъде постигната, ако Общността трябва да ограничи своето действие до случаи, при които положението, довело до нейната намеса, предизвиква последици само на нейна територия.

108 Същото се отнася до обстоятелството, че оспорваните регламенти имали като крайна цел да произведат действие на територията на Либерия, след като

членове 60 ЕО и 301 ЕО оправомощават конкретно Общността да приеме мерки, включващи икономически санкции, предназначени да произведат действие в трети страни.

- 109 От изложеното по-горе е видно, че третата част от второто правно основание и следователно същото в неговата цялост трябва да се отхвърлят.
- 110 Тъй като нито едно от правните основания, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на неговата жалба не е основателно, същата следва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

- 111 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.
- 112 Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник държавите-членки и институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда жалбоподателя да понесе, наред със собствените съдебни разноски, и тези на Комисията.**
- 3) Съветът и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия понесат направените от тях съдебни разноски.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 31 януари 2007 година.

Секретар

Председател

E. Coulon

J. Pirrung